

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2024, č. j. OAM-1545/ZA-ZA11-K12-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2024, č. j. OAM-1545/ZA-ZA11-K12-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

- Žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a vytýkal žalovanému vady správního řízení. Žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, řízení bylo jednostranné a neobjektivní, žalovaný vyložil zákon chybně a napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Informace o zemi původu podle žalobce nebyly aktuální, bezpečnostní situace v X je alarmující a neustále se zhoršuje. Žalobce je pro X republiku podezřelá osoba s dvojitým (ruským) občanstvím, naopak Rusko má snahu zapojit žalobce do války s Ukrajinou a destabilizovat X. Dále žalobce namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 12 zákona o azylu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal žalobce proto, že jej pronásledovaly ruské a X tajné služby.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

- Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a že neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Zejména poukázal na skutečnost, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany účelově ve snaze vyhnout se správnímu vyhoštění, které mu bylo uloženo pro neoprávněný pobyt v ČR. Žalobce podle žalovaného potvrdil, že ve vlasti neměl žádné problémy, které by souvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo s jeho politickým přesvědčením. Ve vlasti neměl ani žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

- Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- Dne 8. 11. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 13. 11. 2023 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. V rámci správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce, který má ruské občanství a který v letech 2009-2010 absolvoval základní vojenskou službu a sloužil v P. v mezinárodních mírových jednotkách, z povolání do ruské armády. Žalobci bylo před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany uloženo správní vyhoštění.
- Dne 27. 2. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byla především výpověď žalobce, výpis z evidence cizinců (CIS) a dále informace, které shromáždil v průběhu správního řízení žalovaný ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – X – Hodnocení X jako bezpečné země původu, ze dne 3. 10. 2023, Informaci MZV ČR – X – Situace v P., Základní vojenská služba, bezpečnostní situace, možnost přesídlení do X a přístup ke službám, spolupráce v trestněprávní oblasti, ze dne 2. 9. 2022, č. j. 122984/2022-

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

LPTP, a Informaci OAMP – X – Radio Europa/Liberă M., Vedoucí představitel systému ochrany informací: „Jsou přítomny známky skryté mobilizace v P.“, ze dne 15. 11. 2022. Žalobce využil svého práva na seznámení se s podklady rozhodnutí, které již dříve doplnil o fotografie své vojenské knížky, rodného listu a druhého cestovního dokladu X.

7. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až v situaci, kdy mu bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto na jeho jednání pohlížel jako na účelové se zřejmým úmyslem vyhnout se uloženému správnímu vyhoštění. Na základě zjištěného stavu věc pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle žalovaného nemůže žalobce v zemi původu pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. K obavám žalobce z povolání do ruské armády žalovaný uvedl, že sám žalobce označil za místo svého pobytu vesnici Pîrjota, která se nachází na severozápadě X. Žalobce je X občanem, v X není vyhlášena mobilizace, v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Služba v ruské armádě je možná toliko na základě dobrovolného uzavření tříletého kontraktu, občané P. s ruským občanstvím jsou povoláváni do armády pouze tehdy, pokud se přestěhují na území Ruské federace. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po svých opakovaných pobytech v ČR a poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobce nepodal svou žádost bezprostředně po svém příjezdu do ČR, přestože mu v tom objektivně naprosto nic nebránilo. Žalovaný poté shrnul, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný zjistil, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou. Nad rámec výše uvedeného žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který X právní systém podle shromážděných informací neumožňuje uložit za žádný trestný čin. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobce sám uvedl, že neměl nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami. V případě svých obav z odvodu do ruské armády, které žalovaný nepovažuje za reálné, může žalobce případně využít vnitrostátní prostředky ochrany. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda žalobci v případě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a dospěl k negativnímu závěru. Žádný takový konflikt v X neprobíhá a není pravděpodobný ani do budoucna. Případné žalobcovo vycestování by nepředstavovalo porušení mezinárodních závazků ČR. S ohledem na uvedené žalovaný shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nesplňuje. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

8. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 16.1.2025 žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby.
11. Žalobce v podané žalobě uvedl novou skutečnost, a sice že žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal proto, že jej pronásledovaly ruské a X tajné služby.
12. Obecné pravidlo § 75 odst. 1 s. ř. s. uvedené výše je v azylových věcech prolamováno článkem 46 odst. 3 procedurální směrnice, podle nějž účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany musí obsahovat úplné a *ex nunc*, tedy ke dni rozhodování soudu, posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32 *„je důležité, aby rozhodnutí o všech žádostech o mezinárodní ochranu byla přijímána na základě skutkových okolností a v prvním stupni orgány, jejichž pracovníci mají příslušné znalosti nebo jejichž pracovníkům bylo poskytnuto potřebné školení v oblasti mezinárodní ochrany. Obdobně je [...] zřejmé, že je v zájmu [...] žadatelů zajistit, aby potřeba mezinárodní ochrany byla správně rozpoznána již v prvním stupni. Směrnice tedy ve svém odůvodnění [...] vychází z toho, že primárně by posouzení žádosti o mezinárodní ochranu mělo náležet orgánu první instance, který je k tomu technicky i personálně vybaven. Tyto záměry korespondují jednoznačně se záměrem stanovit těžiště posuzování žádosti o mezinárodní ochranu do řízení před žalovaným. V této fázi řízení tedy mají být předneseny veškeré v té době dostupné informace pro posouzení žádosti.“* Z uvedeného plyne, že smyslem a účelem tohoto průlomů do § 75 odst. 1 s. ř. s. není umožnit žalobci, aby v žalobě vznášel nová skutková tvrzení, která mohl uvést už v řízení před žalovaným. Ve výše citovaném rozsudku NSS dále dovodil, že *„neuveď-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí.“

13. Vedle objektivní nemožnosti přednést všechny azylové důvody již v řízení před ministerstvem (skutečnosti nastaly až v průběhu řízení, či ve fázi správního řízení nebyly žadateli známy) doplnil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16 další ospravedlnitelné důvody, pro které žadatel nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před orgánem prvního stupně. *„Některé z nich uvádí Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (UNHCR): dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou. Podle Ústavního soudu jsou všechny tyto důvody opodstatněné ve smyslu, že lze pochopit, proč v některých těchto případech žadatelé o mezinárodní ochranu relevantní azylové skutečnosti sdělí až ve fázi řízení o správní žalobě před soudem.“* Ústavní soud dále zdůraznil, že *„při posuzování ospravedlnitelnosti pozdního sdělení azylově relevantních skutečností a argumentů je také nutno zohlednit zvláštní zranitelnost žadatelů o mezinárodní ochranu. Žadatel se může nacházet ve zcela jiném kulturním prostředí, po měsících nebezpečné cesty, může být dezorientován a může mít skutečně odůvodněný strach z návratu do země původu. I z těchto důvodů ustálená judikatura ESLP zdůrazňuje, že žadatelé o azyl náleží ke zvlášť znevýhodněné a zranitelné skupině obyvatelstva, která potřebuje zvláštní ochranu (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku, ze dne 21. 1. 2011, č. 30696/09, § 251). V řízení o mezinárodní ochraně je pro žadatele v sázce skutečně hodně a jejich zvláštní zranitelnost vyžaduje ze strany všech orgánů posuzujících tyto žádosti citlivý a opatrný přístup. Aby právo na azyl zakotvené v čl. 43 Listiny bylo skutečně efektivní v praxi, nelze z právě uvedených důvodů striktně bezvýjimečně trvat na tom, aby žadatel o azyl všechny relevantní důvody, o kterých v daný moment ví, vznesl již ve správním řízení před ministerstvem“* a uzavřel, že *„§ 75 odst. 1 soudního řádu správního nelze vykládat způsobem, že v řízení o mezinárodní ochraně lze před soudem vznášet nové důvody výlučně, pouze pokud je žadatel o mezinárodní ochranu nemohl uvést již v řízení před správním orgánem bez vlastního zavinění. Vždy je nutno zohlednit povahu těchto nových skutečností a situaci konkrétního žadatele.“*
14. Žalobce opomenutí zásadního tvrzení o pronásledování ze strany ruských a X tajných služeb neodůvodnil, ani jinak nevysvětlil, proč v žalobě nově uvedenou skutečnost nesdělil už žalovanému v průběhu správního řízení a vyčkával až na řízení před soudem. Dotazování žalovaného při ústním pohovoru se dané skutečnosti týkalo. Žalovaný se žalobce dotazoval, zda měl ve vlasti konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány, což žalobce výslovně popřel. Ani později v průběhu správního řízení tuto skutečnost nezmínil. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32 shrnul, že *„primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je následně rozloženo mezi něj a správní orgán.“* V dané věci dále nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu, ani že by správní řízení, resp. pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany měl proběhnout traumatickým způsobem nebo že by při něm žalobce pociťoval obavy, či by mu v uvedení nově uplatněných skutečností bránily jiné zábrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

15. Žalobce toto tvrzení nejen neuvedl dříve v řízení před žalovaným, ale navíc je jeho tvrzení zcela nekonkrétní a postrádá jakoukoliv bližší specifikaci. Ze všech výše uvedených důvodů proto soud nemohl k novému tvrzení žalobce přihlédnout. Soud posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí v kontextu skutkových zjištění a okolností zmíněných ve správním řízení žalobcem a podkladů, které k nim shromáždil žalovaný a které popisují situaci v zemi původu žalobce.
16. Dále soud předesílá, že žalobní námitky vykazují velkou míru obecnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např.: rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Protože žalobcovy námitky ohledně nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a neaktuálnosti informací o X postrádaly bližší specifikaci, soud se k nim může rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině, a to tak, že soud v postupu žalovaného žádný deficit neshledal.
17. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
18. Soud považuje za vhodné upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, ze kterého plyne, že „*institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.*“ V případě žalobce nebylo zjištěno, že by byl v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů. Soud se přiklání k tezi žalovaného, že v podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze v případě žalobce shledat prvky účelovosti ve snaze vyhnout se uloženému správnímu vyhoštění.
19. K námitce žalobce, že se žalovaný neřídil pravidly správního řízení, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a vyložil zákon chybně, a dále k námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné, soud uvádí, že nelze předmětným námitkám žalobce přisvědčit, když soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje, zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu, a při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Soud neshledal ani žádný chybný výklad zákona ze strany žalovaného. Uvedené námitky tak soud shledal nedůvodnými.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

20. Další žalobní námitka spočívala v tvrzení, že žalovaný nevycházel z aktuálních informací o X.
21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel mimo údajů sdělených přímo žalobcem také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – X – Hodnocení X jako bezpečné země původu, ze dne 3. 10. 2023, Informaci MZV ČR – X – Situace v P., Základní vojenská služba, bezpečnostní situace, možnost přesídlení do X a přístup ke službám, spolupráce v trestněprávní oblasti, ze dne 2. 9. 2022, č. j. 122984/2022-LPTP, a Informaci OAMP – X – Radio Europa/Liberă M., Vedoucí představitel systému ochrany informací: „Jsou přítomny známky skryté mobilizace v P.“, ze dne 15. 11. 2022. Námitka o neaktuálnosti informací opatřených žalovaným nebyl v žalobě nijak konkretizována. Soudu přitom není z jeho činnosti známo, že by situace v X neodpovídala situaci popsané v informacích obstaraných žalovaným a neshledal žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že je třeba informace obstarané žalovaným považovat za neaktuální. K otázce aktuálnosti zpráv o situaci v zemi původu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 28. 4. 2020, č. j. 6 Azs 200/2019-34, kde vyslovil, že *„zastaralost zpráv nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, jíž zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“* Zcela obecná námitka žalobce o zhoršující se bezpečnostní situaci v X a neaktuálnosti informací, z nichž žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel, tedy nemůže obstát.
22. Pro úplnost soud dodává, že podle § 2 bodu 16. vyhlášky č. 328/2015 Sb. považuje Česká republika X za bezpečnou zemi původu. Toto označení podléhá pravidelnému přehodnocování, ke kterému je ČR povinna podle článku 37 odst. 2 procedurální směrnice, který stanovuje, že *„členské státy zajistí pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné podle tohoto článku.“* Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56 dovedl, že *„ministerstvo tedy musí přezkoumat bezpečnost země alespoň jednou za kalendářní rok. Musí též soustavně sledovat situaci v bezpečné zemi původu a v případě náhlých či významných změn situace zvážit přehodnocení bezpečnosti.“* V daném případě navíc nebyla žádost zamítnuta postupem podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, nýbrž žalovaný plně přezkoumal žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu, přičemž komplexně hodnotil žalobcův azylový příběh, jakož i bezpečnostní situaci v X a zohlednil všechny individuální okolnosti případu.
23. V žalobě blíže nespecifikovaná alarmující bezpečnostní situace v X, která se neustále zhoršuje, v projednávané věci rovněž není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť v průběhu řízení vyšlo najevo, že žalobce neměl nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami. Žalobce také výslovně sdělil, že nemá politické přesvědčení a dále neuvedl, že by měl ve své vlasti jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Z podkladů a informací shromážděných žalovaným plyne, že riziko destabilizace situace v X je nízké, situace v zemi zůstává stabilní, a to navzdory obavám z rozšíření ruské agrese z Ukrajiny do X a přes zátěž spojenou s uprchlickou vlnou. X splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazeno na seznamu bezpečných zemí původu. Žalobce navíc není z P., naopak pochází z opačného konce X. Není pravděpodobné, že by byl přes své ruské občanství nucen k nástupu do ruské armády. K tomu dochází v ojedinělých případech na základě dobrovolnosti. Pokud by žalobce v zemi původu v souvislosti s nástupem do ruské armády čelil jakémukoliv nežádoucímu jednání či nátlaku, má možnost se obrátit na státní orgány a věc řešit pomocí vnitrostátních prostředků ochrany, popř. vnitřním přesídlením, které má subsidiární povahu k udělení mezinárodní ochrany. Shodný závěr plyne z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012-44: „*Lokální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany.*“ „*K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně[...].*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011-70). Lze dospět k závěru, že v daném případě žalobci žádné azylově relevantní nebezpečí nehrozí.

24. V žalobě namítané porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu a zákona o azylu soud neshledal. V této souvislosti soud považuje za vhodné upozornit na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, popř. zákona o azylu, které měl žalovaný porušit, a obecné tvrzení, že žalovaný nedostál zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41).
25. Soud má za to, že žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a že po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že z azylového příběhu žalobce nevyšel najevo žádný relevantní důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Shora uvedené závěry pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, a tudíž na napadené rozhodnutí v tomto směru nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

26. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. ledna 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.